

Premsele

Demonisch toneelspel in vier bedrijven

door

RUUD VAN LING

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **PREMSELA** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RUUD VAN LING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

ALFRED LACOSTE - een rijke weduwnaar, midden vijftig.

HETTY LACOSTE - zijn oudste dochter. Getrouwd geweest met Martin, thans "gescheiden". Leeftijd rond de 25 jaar, of zoiets.

WINNIFRED LACOSTE - op één na oudste dochter. Gehuwd met ene Henk. Iets jonger dan Hetty.

JOLANDA LA COSTE - op één na jongste dochter, getrouwd met ene Arnold. Iets jonger dan Winnifred.

ALEXANDRA LA COSTE - jongste dochter, bijna twintig.

PREMSELA VAN HATTEM - vriendin van Alfred. Jong.

AGENT of RECHERCHEUR - kleine bijrol, alleen in laatste bedrijf. Eventueel te spelen door regisseur of regisseuse... (rol kan zowel door men als door vrouw gespeeld worden)

DECOR:

In alle vier bedrijven gelijk. Veel werken met belichting. Het decor dient uitbundig chique te zijn, zelfs hier en daar wat protserig. Een serre of salon, met uitzicht op een tuin. Links en rechts een deur, midden achter tuindeuren. Schuin weggetrokken gordijnen bij de tuindeuren. Een salontafel met daaromheen een vier- of vijftal fauteuils. Links een theetafel met servies. Op de salontafel sandwiches, taart en koek als voor een "high tea". Voorts wat grote kamerplanten, schilderijen aan de wand, mogelijk een plastiek op een voetstuk of laag tafeltje, dit ter decoratie.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat, zitten er drie vrouwen rond en achter de salontafel, front naar de zaal. Een vierde vrouw is bij de theetafel bezig thee in te schenken. Er heerst een geanimeerde stemming. Gezellig babbelend en zo. Heel beschaafd en ontspannen. De dames zijn stuk voor stuk onberispelijk gekleed en opgemaakt. Hun zeer verzorgd Nederlands taalgebruik neigt naar een "spraakje". Het zijn vier zusters van elkaar, het verschil in jaren tussen de oudste en de jongste zuster is tien tot twaalf jaren. Ze gaan redelijk goed met elkaar om. Nog wel.

HETTY: *(staat bij de theetafel, is doende thee voor zichzelf en haar zusters in te schenken, richt zich tot hen)* Hoelang is moeder nu al dood?

WINNIFRED: *(middelste zuster, hapt net in een taartje of koekje)* Eh... 's kijken.... Nu met aankomende kerst vijf jaar, meen ik?

JOLANDA: *(op één na jongste zuster, ook etende)* Hmm.... ja. Vijf jaar al weer. Ja. Vijf. Want Johnny werd pal na Ma's dood geboren. Acht weken te vroeg.

HETTY: *(met een dienblad met volgeschonken theekopjes naar de salontafel gaande, haar zusters bedienend)* Ach ja. Johnny. Hoe is het nou met hem? Hier. Suiker en melk moeten jullie zelf nemen.

JOLANDA: *(haar thee roerend)* Ach, wat zal ik zeggen. Ze zijn er nu toch wel achter dat-ie ernstig autistisch is. Hij zit al een paar maanden in zo'n speciaal kindertehuis, maar veel verandert er niet. Hij zegt nog steeds geen woord en hij is nog steeds niet zindelijk.

WINNIFRED: *(iets nuttigend)* Vreselijk. Nee, zoiets kun je niet thuis hebben. Alles gaat eruit zien....

JOLANDA: Dat zei Arnold ook al. Sinds zijn promotie moet hij regelmatig zakenrelaties thuis ontvangen.... Dan leg je geen eer in met een autistische zoon....Dus dat tehuis was een uitkomst.

HETTY: Waar is dat?

JOLANDA: In Zwitserland. We gaan er in de vakantie altijd even langs. Afgelopen zomer nog. Hij heeft het er best. Hij herkende ons amper.

ALEXANDRA: *(ietwat medelijdend, een sandwich nuttigend)* Ach gut.

WINNIFRED: Dat moet jullie toch een lieve duit kosten.

JOLANDA: Zeker, dat doet het ook. Maar Pa heeft weer eens flink geroerd.... Ach, het is zalig een rijke Pa te hebben.

HETTY: *(zich bij haar zuster's voegend)* Inderdaad, dat is uiterst plezierig.

ALEXANDRA: *(in een broodje happend)* Hadden jullie er trouwens enig idee van, dat er na moeders dood zo veel geld zou loskomen?

HETTY: (*inspecteert een sandwich*) Geen idee. Oh, lekker zeg, gerookte zalm.... Welnee. Dat was voor ons allemaal een verrassing.

WINNIFRED: Niemand heeft ooit geweten dat moeders vader, onze grootvader dus, een levensverzekering van vijf miljoen Zwitserse Franken op zijn enige dochter had afgesloten... (*jubelend*) Vijf miljoen Zwitserse franken. Dat is toch ongelooflijk! Dat was méér dan zes miljoen gulden! Belastingvrij!

HETTY: (*plechtig*) Dat vergoedde natuurlijk niet geheel de dood van onze moeder...

JOLANDA: (*geroerd*) Ze neemt nog altijd een heel speciaal plekje in... In ons hart.

WINNIFRED: (*triest*) Ik mis haar nog iedere dag.

ALEXANDRA: 't Was voor vader ook een zware slag.... De arme man. Altijd zo hard gewerkt... En dan die verschrikkelijke migraine-aanvallen, waar hij zo onder leed....

HETTY: O, ja. Altijd op je tenen lopen, geen radio aan.... Stil zijn: "Pappa heeft weer zo'n hoofdpijn."

ALEXANDRA: Ik hoor hem er eigenlijk nooit meer over.

HETTY: Maar wat veranderde ons leven, nietwaar, meisjes... Geen spekbokking meer op vrijdag, maar gerookte zalm....

WINNIFRED: In de vakantie niet meer op de fiets naar Soest, maar in een luxe limousine naar de Cote d'Azur...

JOLANDA: En Arnold kon eindelijk een eigen zaak beginnen.

HETTY: Maar die ging wel vlot failliet.

JOLANDA: Omdat die Spaanse compagnon hem beduvelde... Stierenexport naar Spanje... Die lieve goeie Arnold dacht dat ze vanwege die stierengevechten wel constant in stieren nood zouden zitten.... Maar ze wilden alleen van die zwarte vechtstieren.... Geen Noord-Hollandse ongehoorde zwartbonten... Dat kostte ons ruim vier ton.... Maar vader vergoedde het ons. Och kind, door schade en schande wordt je wijs, zei hij alleen maar. En toen ging Arnold in de computers.

ALEXANDRA: Hoelang heeft dat geduurd?

JOLANDA: (*opgeruimd*) Een klein half jaar. Toen kwam ook daar de klad in. Ach ja, Arnold heeft niet zo'n zakeninstinct.

HETTY: Hij stinkt er steeds in, zul je bedoelen.

JOLANDA: Ja. Maar we hebben vader. Onze rots in de branding. Hij heeft ervoor gezorgd dat Arnold nu hoofd-verkoop is bij dat auto-import bedrijf.

WINNIFRED: (*welwillend*) En dat gaat nu wel goed?

JOLANDA: (*enthousiast, onderwijl door-etend*) Goed? Dat gaat fantastisch!!! Dat is een gouden formule. Vader koopt in Italië van die kleine Fiatjes, Fiat 500 en Fiat 850, die komen met wagonladingen

naar Nederland, worden hier in een garagebedrijf helemaal nagekeken en opgeknapt, en een verkooporganisatie verkoopt ze. Gaat geweldig.

HETTY: (*ietwat verbijsterd*) En wat doet Arnold daar dan aan?

JOLANDA: (*met volle mond*) Eh.... Die kijkt of alles goed gaat.

ALEXANDRA: (*knikkend, en sandwich nemend*) Juist.

JOLANDA: Dus je begrijpt... Zo'n verantwoordelijke positie... Daar past Johnny gewoon niet in. Nee. Dit is een perfecte oplossing.

HETTY: (*schenkt nog eens bij, serveert diverse hapjes*) Eigenlijk is het ons na moeders dood wel bijzonder voor de wind gegaan, vinden jullie niet? Materieel gesproken dan.

WINNIFRED: Zeker. Maar Pa heeft zich ook niet onbetuigd gelaten. Hij gaf ons wat we wilden. Héérlijk! Het kon niet op. Wat heeft hij mijn Henk niet geholpen.

HETTY: Je bedoeld met dat café?

WINNIFRED: Niet alleen dat. Met het café, maar ook met die sportingclub en dat fitness-centrum.

ALEXANDRA: Dat moesten jullie toch sluiten omdat het een verkapt bordeel was? Een sexclub?

WINNIFRED: Ach, ben je mal.... De mensen zeggen zoveel. Konden wij het helpen dat er in de sauna wel eens gevreeën werd..

ALEXANDRA: In de krant stond overigens dat jullie daar speciaal meisjes uit Amsterdam voor aantrokken.... Zeer jonge meisjes....

WINNIFRED: Onzin... Ach, we hadden wel eens Amsterdamse gasten... Ik denk dat ik nog wat garnalensalade neem.

ALEXANDRA: Minderjarige meisjes...

WINNIFRED: Ze zagen er wel jong uit, ja.... Maar om Henk daar nu voor vast te zetten... Maar vader regelde het allemaal. De schadeloosstellingen, de boete.... Heerlijk, zo'n vader.

HETTY: Hij heeft mijn scheiding ook zo fijn geregeld. Ik hoor nooit meer iets van Martin.

JOLANDA: Was ook niets voor jou, die man. Geen visie, geen dadendrang en een beroerd inkomen.

HETTY: Een kraandrijver bij de hoogovens verdient zeker geen wereldsalaris. Hij wilde dat ik ook zou gaan werken, als kantinejuffrouw. En dan sparen voor een premie-A woning. Brrr. Ik gruwde ervan. Vader zei: Kind, die scheiding is zo gebeurd! En 's avonds was Martin verdwenen. Ook z'n baan opgezegd, telefonisch nog wel. Bij de hoogovens. Ondankbaar, hè? En hij gaf nog wel zo hoog op van dat bedrijf. Nou, de echtscheiding was toen een fluitje van een cent. Martin kwam niet opdagen op de zittingen... Niemand wist

waar-ie uithing.... Papa betaalde de advocaten en de proceskosten....
Heerlijk.

ALEXANDRA: Die opleiding voor hostess... Heeft Pa ook helemaal voor mij betaald... En ik hoefde er amper voor naar school!

JOLANDA: Jij? Naar school? Maar jij bent toch nooit voor de middag je bed uit?

ALEXANDRA: Ik volgde alleen de middaglessen.... Van twee tot drie. Zwaar hoor! Al dat gereis... En een tas met boeken mee... En dan gingen ze het hebben over opmaken, en etiquette, en reizen... Bij het examen kreeg ik een vragenlijst. Met antwoorden. Als ik het ermee eens was moest ik m'n handtekening zetten, zeiden ze.... En toen kreeg ik keurig drie weken later m'n diploma toegestuurd.

HETTY: Hoe heette die school?

ALEXANDRA: Instituut Cum Laude. Dat zit in Haarlem.

JOLANDA: Dus nu ben je hostess.

ALEXANDRA: Ja.

WINNIFRED: Wat ga je daar nu mee doen?

ALEXANDRA: Ik heb niet het minste vermoeden. Wat is eigenlijk een hostess?

HETTY: *(tot Alexandra)* Wat heb jij nog op de bank staan?

ALEXANDRA: Nog ruim een miljoen.

HETTY: Dan hoef jij voorlopig nog niet te weten wat een hostess is. Neem nog een taartje. Die aardbeievlaaitjes zijn verrukkelijk.

ALEXANDRA: Weet ik. *(tast toe)* Met frambozen zijn ze ook erg lekker.

JOLANDA: Iemand nog thee?

WINNIFRED: Ik vind het tijd worden voor iets hartigers.

HETTY: De sherry zit tegenwoordig in flessen van 2,5 liter.

WINNIFRED: Toch heb ik liever roze champagne. Prins Bernhard drinkt niet anders.

HETTY: *(dromerig-dwepend)* Een introductie aan het Hof.... Ach, als papa daar eens voor zou kunnen zorgen....

WINNIFRED: Waar is papa eigenlijk? Moet hij geen thee?

HETTY: Hij zal zo wel komen. Hij slaat de thee nooit over.

JOLANDA: Dat zo'n man nooit hertrouwd is.

HETTY: Ach, jullie weten niet hoe ontroostbaar hij was na de dood van moeder.... En dan dat politie-onderzoek.... Die nasleep: alsof ze hem ervan verdachten, dat hij de hand in moeders dood zou hebben gehad.

WINNIFRED: Hij was stapel op ma.

JOLANDA: Hij adoreerde haar.

ALEXANDRA: Vier kinderen... Die verwek je niet als er geen liefde in het spel is....

HETTY: Ze hebben die arme stakker zo vreselijk verhoord....

JOLANDA: Héél oneerlijk. Hun eerste wintervakantie. Heerlijk samen naar Ommen. Zonder de kinderen. Een rustig pensionnetje.... Heerlijke lange boswandelingen in de sneeuw...

WINNIFRED: Sneeuw: Als vader ergens wel direct migraine van kreeg, dan was het wel sneeuw!

HETTY: Ik hoor hem nog aan de telefoon.... "Hetty, ik ga even liggen... Het sneeuwt hier en je weet wat een hoofdpijn ik daar altijd van krijg..." Een paar uur later dat doodsbericht van moeder... Lafhartig doodgereden op een stille landweg... De dader is doorgereden....

JOLANDA: Toch wel goed dat ze nog konden achterhalen wat voor een wagen het geweest moet zijn... Een bordeaux-rode terreinwagen, vierwielig aangedreven, waarschijnlijk een type landrover...

ALEXANDRA: Wij hadden toen toch een zwarte Opel-Kadett?

HETTY: Ja, maar de politie kwam niet verder, hè... En daar kregen ze de smoor over in. Gingen ze nota bene die lieve goeie pappie verdacht maken!

WINNIFRED: Werden we alle vier apart ondervraagd...

JOLANDA: Vooral die ene rechercheur, die Van Hattem... Wat was dat een vasthoudend type!

HETTY: (*grimmig*) Een bloedhond.

JOLANDA: Ik heb tegen die man gezegd: (*hooghartig*) Meneer! Mijn ouders hadden een perfect huwelijk! Nooit ruzie. Liefde en begrip, dat waren de sleutelwoorden binnen ons gezin.

WINNIFRED: Precies. Waar vind je zoiets nog.

HETTY: Dus met vier dagen was vader weer thuis. Gebroken. Door de dood van Mams en door de verdachtmakingen. En die rechercheur blééf maar drammerig doorvragen. Heeft weken geduurd.

JOLANDA: Ze hebben hem ook later van dat onderzoek afgehaald. Hij is overgeplaatst. En later is het dossier gesloten. Nee, diegene die onze moeder overreed, zal wel nooit gevonden worden.

ALEXANDRA: Eigenlijk een moordenaar.

HETTY: Met een afgrijselijke last op zijn geweten. Of haar geweten. Want het kan een man geweest zijn of een vrouw.

WINNIFRED: Toch was vader erg flink. Hij droeg zijn verlies... eh... trots en fier, mag ik wel zeggen. Hij regelde vlot alle zaken....

HETTY: (*enthousiast*) Nou! En ons vergat hij zeker niet!

JOLANDA: Zo'n lieve man.... Altijd dat portret van moeder op de schouw.... Bloemen erbij.... Brandende kaars.....

ALEXANDRA: Indrukwekkend hoe vader haar hoog in het vaandel hield...

WINNIFRED: Hij kijkt niet naar een ander.

HETTY: Maar vijf jaar rouw is toch wel voldoende. Hij moet echt een vrouw naast hem. Iemand die hem begrijpt. Die er voor hem is. Een vriendin die hem begrijpt.

WINNIFRED: We moeten het er eens met hem over hebben.

ALEXANDRA: Alleen zijn is voor Paps niet goed. Maar waarom komt hij nu toch niet.... Ach kijk, daar is hij. (*Alfred Lacoste, de vader, op. Een vijftiger. Zeer modieus/elegant gekleed. Blazer, lichte broek. Opvallende, protserige sieraden: goudkleurige halsketting, armband, groot armbandhorloge, zegelring, pinkring*)

HETTY: (*blij verrast*) Papsie! Daar ben je dan eindelijk! Thee?

WINNIFRED: Waar bleef je toch zo lang?

JOLANDA: Thee met je dochters. In je eigen, fijne gezinnetje.

ALEXANDRA: We hebben je gemist.

ALFRED: Ik had nog even wat te doen.

HETTY: Verse bloemen bij het portret van Mamma?

WINNIFRED: Nieuwe kaarsen?

JOLANDA: Je kunt haar maar niet vergeten hè, lieverd, maar je kunt toch niet blijven treuren?

ALEXANDRA: Na vijf jaar moet het toch een béétje gaan slijten?

ALFRED: (*verbijsterd en verward, niet begrijpend*) Vergeten? Slijten? Waar hebben jullie het over?

HETTY: Over mamsie natuurlijk.

ALFRED: (*geërgerd niet begrijpend*) Mamsie? Wie is in vredesnaam... (*zich herstellend*) O! Wacht! (*gaat op de treurige toer*) Ach ja. jullie lieve moeder. Is het al weer vijf jaar geleden? Wat erg, Wat vliegt de tijd. ja. Ik mis haar nog iedere dag. De arme lieve schat.

ALEXANDRA: Droom je nog wel eens van haar?

ALFRED: (*haastig*) Ja. Zeker. Bijna iedere avond. Ja.

HETTY: (*minzaam*) Maar m'n lieverd... Is het nu niet eens tijd om een punt achter het verleden te zetten? Ik bedoel... Je bent 53 nu... Er ligt nog een behoorlijk stuk leven voor je.... Met treuren kom je niet verder.... Je moet vooruit!

ALFRED: (*bevestigend*) Fijn dat jullie er zo over denken. (*tot Jolanda*) Doe mij maar een sandwich met kaas en komkommer. En wat van die zalm. Lekker. Ja, jullie hebben gelijk. Het verleden is geweest. We moeten vooruit. Treuren leidt tot niets. Dat bedoelen jullie toch?

JOLANDA: (*reikt hem sandwich en een kopje thee aan*) Lieve papsie, dat bedoelen wij nou precies. Wat voel je dat altijd toch weer heerlijk delicaat aan.

ALFRED: Juist. Dank je. Ik heb liever iets sterkers dan thee. Is er nog whiskey?

HETTY: Liters. (*schenkt hem een glas in, reikt het hem aan*)

ALFRED: *(etend en drinkend)* Kijk, ik heb er natuurlijk zelf ook over nagedacht. Jullie zijn allemaal goed onder de pannen..

JOLANDA: Heel fijn, Paps.

ALFRED: We hebben geen last meer van vervelende politieonderzoeken en verdachtmakingen....

WINNIFRED: Ja, werkelijk schunnig.....

ALFRED: Jullie weten dat je altijd bij mij kunt aankloppen....

ALEXANDRA: Fijn gevoel is dat.

ALFRED: Ik blijf altijd jullie vader...

HETTY: We houden van je, pappa.

ALFRED: Dus vond ik dat het tijd werd voor een nieuwe vrouw in mijn leven.

HETTY: *(geestdriftig)* Ik wist het, ik wist het!! O, lieve papsie, wat héérlijk voor je! Mag ik raden wie het is? Ik weet het bijna zeker: Het is vast en zeker die aardige mevrouw van die villa hier op de hoek, die met die windhond en die butler.... Ja, zij is ook weduwe.... Zeg eens... Is het mevrouw Van Straaten? Die gezellige volslanke met dat rode haar?

ALFRED: *(verbijsterd)* Dat mens van Van Straaten? Die dikke bromtol met die geschilderde kop? Brrr. Trouwens, ik houd niet van honden. En die butler van haar is een gluiperd. Hoe kom je daar op, zeg? Van Straaten. Doe me een lol.

JOLANDA: *(lachend)* Nee, dat begrijp ik ook wel. Die Mevrouw Van Straaten is helemaal pappies type niet. Te oud, hè Papa? Maar ik denk wel wie jouw keuze geworden is. Die knappe verzekeringsagente die de levensverzekering van moeder zo keurig aan ons overmaakte.... die Evelyn de Witt. Heb ik het mis?

ALFRED: *(brommerig)* Evelyn de Witt. Godzalmeliefhebben. Dat verzuurde ijskonijn. Jullie dichten me wel een fijne nieuwe partner toe.

JOLANDA: Ze zou wat leeftijd betreft wel bij je passen. Jullie schelen hoogstens drie jaar.

ALFRED: Ja, hoor eens... Dan had ik net zo goed met jullie moeder... Eh... Ik bedoel.... Ze is natuurlijk niet net zo goed als jullie moeder.... En tja... Je gaat toch onwillekeurig vergelijken....

WINNIFRED: Heb jij soms een oogje op die mevrouw Baronesse van Ameide tot Hekelom, die je verleden maand ontmoette op die borrel van dat beleggingsfonds, waar jij in mee doet?

ALFRED: *(spottend)* Dat zou ze wel willen, die kale neet... Geen stuiver te wisselen heeft ze, met al haar air en adel.... Zo arm als de mieren... Ik leg ons kapitaal niet in de handen van een vrouwelijke parasiet, adel of geen adel... Doe mij nog maar een whiskey en geef me wat krabsalade.

WINNIFRED: *(geeft hem het gevraagde)* Ze is nog geen veertig;

ALFRED: (*brommerig*) Oud fregatschip.

WINNIFRED: En ze heeft stijl.

ALFRED: Stom wijf.

WINNIFRED: Echt een vrouw met allure!

ALFRED: Kale kak en niet te vreten. Lekker, die krabsalade.

ALEXANDRA: Dan moet het Marjolein van der Voort zijn. Ik herinner me dat je er verleden jaar rond kerstmis nogal van ondersteboven was....

Ja, op dat diner....

HETTY: (*smalend*) Marjolein van der Voort is net dertig.

ALEXANDRA: Nou en?

HETTY: Die is toch veel te jong voor onze pappa.

WINNIFRED: Juist dat kan dus niet. Zoiets jongs zou een *mésaillance* zijn. Hoewel ik Marjolein wel een zeer prettige vrouw vind. Eentje met pit, zal ik maar zeggen.

ALFRED: Gescheiden van een marineofficier met verbeelding, nu in de bijstand, bijna twee meter lang en zo mager als een soepstengel? Mag ik bedanken? Huh, 't is gewoon een eng mens.

HETTY: (*enigszins geschokt*) Tja... Dan geef ik het op.

ALEXANDRA: Méér vrouwen ken jij toch niet?

WINNIFRED: Vrouwen die bij jou passen qua leeftijd en niveau.

JOLANDA: Ik zou ook verder niet weten....

ALFRED: Ik heb een zeer aantrekkelijke vrouw ontmoet.

HETTY: (*blij*) Gefeliciteerd.

ALFRED: Ik heb natuurlijk overal op gelet.

JOLANDA: Natuurlijk.

ALFRED: Kijk. Een vrouw als jullie moeder krijg ik gelukkig nooit meer. Eh... ik bedoel: zo gelukkig als ik met een vrouw als jullie moeder was.... nee.

WINNIFRED: (*geduldig*) Dat begrijpen we volledig, papaatje.

ALFRED: Ik moest letten op leeftijd...

ALEXANDRA: Ze moet natuurlijk wel bij je passen...

ALFRED: Niveau....

HETTY: Ik zei laatst nog tegen mijn vriendin Eugénie toen ik met haar in de Bijenkorf winkelde. Eugénie, zei ik, Eugénie, niveau is voor ons toch onontbeerlijk. En ze gaf me meteen gelijk, die lieve Eugénie.

ALFRED: Aantrekkelijkheid...

WINNIFRED: Ze moet er natuurlijk wel leuk uit zien....

ALFRED: Zo mogelijk een beetje sexy...

JOLANDA: Maar beslist niet ordinair, hè, papsie? Niet zo'n dellerig type. Een dame. Zoals moeder was.

ALFRED: (*met enige tegenzin*) Zoals jullie moeder was. Godbewaarme.

Eh... ik bedoel.... God beware haar... O nee, God hebbe haar ziel...

Eh... Ja toch?

HETTY: Zoals jij dat toch altijd weer zo mooi kan zeggen.

JOLANDA: Zo attent van je. Dat je altijd weer aan haar denkt. Zo lief.

ALFRED: Ja? O ja. Natuurlijk. Wel, zo'n vrouw heb ik ontmoet.

WINNIFRED: Bofferd.

HETTY: (*begerig*) Hoe, papsie? Hoe?

ALFRED: Gewoon. In het bos.

HETTY: Tijdens zo'n schitterend romantisch avondconcert?

ALFRED: Nee, 's morgens. Bij het joggen.

WINNIFRED: Dus het is een sportief type.

JOLANDA: Ik vind dat altijd zo enig, dat vrouwen van die leeftijd nog zo actief met hun lichaam bezig zijn.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto